

Praha-Žižkov, 19. 5. 2024
P. Jareš

Dobrota L 6,27-36 a Ga 5,22-23

Bible nám jasně ukazuje, že Bůh je dobrý (Ž 25,8; 34,9). Veškerá naše dobrota z Boží dobroty pramení a nachází v ní svoji inspiraci. 1/ Boží dobrota se projevuje jeho štědrostí (nejen) k lidem. Poskytuje nám vše potřebné k životu. “*Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.*” (Ž 145,15-16 ČEP) Tedy nejen nám lidem, ale i všem ostatním živým tvorům. Dává nám světlo, teplo, vzduch, vláhu. Ze země dává vyrůst rozmanitým ovocným stromům, zelenině. A také obilí, z něhož se dělá chléb. A to je přitom jen velmi malá část všech Božích darů v jeho stvoření, z nichž máme užitek. Bůh tyto dobré dary dává dokonce i zlým a nevděčným lidem: “*... dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.*” (Mt 5,45 ČEP) **Dal nám svého Syna.** “*On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?*” (Ř 8,32 ČEP) Boží štědrost dosáhla svého vrcholu v tom, že k nám poslal svého Syna Ježíše Krista. Poslal ho k lidstvu, které Bohu nerozumí, má o něm všelijaké své falešné představy. K lidstvu, jehož myšlení a konání je pokřivené a v mnoha ohledech špatné. Na svém Synu nám ukázal sám sebe. A jeho obětováním nám umožnil vyjít z našich vin a špatností. **Seslal k nám a dává nám svého Ducha.** Nedlouho po svém odchodu do nebes seslal Kristus Ducha svatého na své první učedníky. Apoštol Petr to tehdy okomentoval slovy: “*Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, ...*” (Sk 2,33 ČEP) To je událost, kterou nám připomíná každá Neděle svatodušní. Od toho dne může Ducha svatého přijmout každý, kdo uvěří dobré zprávě o Ježíši Kristu. Bůh nám tak dává sám sebe velmi osobním způsobem. Prostřednictvím svého Ducha je přítomen přímo v našem nitru.

2/ Boží děti mají k této dobrotě vlohy. Před více lety jsem potkal křesťana, který se jmenuje František. Někteří mu říkají František Dobrota, nebo i svatý František. Miluje totiž bezdomovce. Ve městě, kde bydlel, všechny osobně znal a pomáhal jim se všemi problémy, jaké si jen dovedete představit. Čísela z něho Boží dobrota. U všech Božích dětí se sice dobrota neprojevuje navenek stejně, ale u všech se může a má projevit nějakým způsobem. **Božími dětmi se stáváme vírou v Ježíše Krista.** “*Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.*” (J 1,12 ČEP) Obecně se dá samozřejmě říct, že všichni lidé jsou Božími dětmi. Všichni jsme přece jeho stvořením. Ježíš nám však umožňuje stát se Božími dětmi ještě v mnohem osobnějším smyslu. A to se stává tehdy, když uvěříme, že Ježíš je Syn Boží, že zemřel za naše hříchy. **Získáváme tak podíl na Boží přirozenosti.** “*Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti ...*” (2P 1,4 ČEP) Vírou v evangelium se v nás odehrává vnitřní proměna, duchovně se rodíme znovu, stáváme se Božími

děťmi. Děti se svým rodičům podobají nejen navenek, ale i svojí povahou. Jako Boží děti v sobě neseme podobu Boží. A od svého Otce máme vlohy také k dobrotě. **Přebývá v nás dobrý Duch svatý.** “Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?” (1K 6,19 ČEP) Jako Duch svatý přebývá Bůh velmi osobním způsobem přímo v našem nitru. A v konkrétních situacích a vztazích nás inspiruje a posiluje k dobrým činům. V Duchu svatém je Bůh všude s námi. Jedna věc je mít k něčemu vlohy. Jiná věc je tyto vlohy rozvinout, a to se děje cvičením.

3/ V Boží dobrotě se můžeme cvičit na nepříjemných lidech. Dokonce na našich nepřátelích. Jako své učedníky nás Ježíš nabádá k tomu, abychom milovali své nepřátele. Milovat své nepřátele velmi stručně řečeno znamená prokazovat jim dobro. Přát jim dobré věci, vyprošovat jim dobré věci u Boha. A když je k tomu příležitost, také pro ně dobré věci činit. V Bibli čteme: “*Hladovi-li ten, kdo tě nenávidí, nasyť jej chlebem, žízni-li, napoj ho vodou, ...*” (Př 25,21 ČEP) Dobrota se projevuje konáním dobra pro druhé. A konáním dobrých činů se v dobrotě také cvičíme. **Od lehčího k obtížnějšímu.** Když se v něčem cvičíme, obvykle postupujeme od lehčího k obtížnějšímu. Po zvládnutí nižší úrovně náročnosti pokračujeme na vyšší úroveň. Svě cvičení v dobrotě tedy můžeme zahájit například tím, že se za své nepřátele začneme modlit a přestaneme jim nadávat. Svě cvičení v dobrotě také můžeme zahájit u lidí, kteří nejsou přímo našimi nepřáteli, ale jsou nám pouze nepříjemní. Takoví lidé mohou přirozeně být i mezi věřícími. **Fiktivní bratr Evald.** Na fiktivním (smyšleném) bratru Evaldovi si ukážeme, jak by to cvičení mohlo vypadat. Ve vztazích se přirozeně necháváme vést svými pocity. Funguje to zhruba následovně. Pocit: Evald mi není sympatický. Myšlenka: Doufám, že ho nepotkám. Čin: Raději se mu vyhnu. Boží láska a dobrota nás ale vede jiným směrem. Myšlenka: Bůh Evalda miluje a já se rozhodnu, že ho budu milovat také. Čin: Jdu k Evaldovi a přátelsky s ním hovořím. Pocit: Zjišťuji, že už k Evaldovi nemám takový odstup jako dřív. Jako Boží děti se pro cestu Boží dobroty můžeme rozhodnout!

Shrnutí: 1/ Boží dobrota se projevuje jeho štědrostí (nejen) k lidem. Poskytuje nám vše potřebné k životu. Dal nám svého Syna. Seslal k nám a dává nám svého Ducha. 2/ Boží děti mají k této dobrotě vlohy. Božími dětmi se stáváme vírou v Ježíše Krista. Získáváme tak podíl na Boží přirozenosti. Přebývá v nás dobrý Duch svatý. 3/ V Boží dobrotě se můžeme cvičit na nepříjemných lidech. Dokonce na našich nepřátelích. V našem cvičení v dobrotě můžeme postupovat od lehčího k obtížnějšímu. Na fiktivním bratru Evaldovi jsme si ukázali, jak se můžeme v dobrotě cvičit, a že ve své dobrotě vůči druhým nemusíme být závislí na svých pocitech. Můžeme se pro ni rozhodnout. Otázka na závěr: ***Kdo je teď pro tebe “Evald”?***